

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3542/2022
03.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милован Ђурић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорације „Крушик“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и преображаја радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1072/22 од 13.05.2022. године, у седници одржаној 03.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1072/22 од 13.05.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 558/21 од 23.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог број ... од 28.05.2021. године као незаконито. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 24.11.2019. године по Уговору о раду број ... од 24.11.2017. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1072/22 од 13.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 558/21 од 23.12.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.

72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12) наведеног члана, не представља разлог због кога ревизија, у смислу члана 407. став 1. ЗПП, може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на одређено време са пуним радним временом на основу уговора о раду и више сукцесивно закључених анекса уговора о раду од 24.11.2017. до 28.05.2021. године, на пословима У уговорима није наведен правни основ по ком су закључени, све до уговора број ... од 22.06.2018. године, у коме је као основ рада наведена реализација пројекта, а касније је у анексима такође наведена реализација пројекта по више различитих уговора. Тужилац је у наведеном периоду обављао исти посао, на исти начин и истим средствима. Оспореним решењем туженог од 28.05.2021. године тужиоцу је престао радни однос 31.05.2021. године, због истека рока на који је заснован уговором о раду од 24.11.2017. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење о отказу уговора о раду од 28.05.2021. године незаконито, због чега је исто поништено и утврђено да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1); послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2); ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Имајући у виду наведене законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају тужилац је са туженим закључио уговор о раду на одређено време и више анекса уговора о раду, за период дужи од три године непрекидног рада, у коме је обављао исте систематизоване послове На тај начин тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужилац непрекидно радио дуже од три године на истим пословима, а да је тужени као послодавац злоупотребио права из Закона о раду, произлази закључак да су по истеку 24 месеца, настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за

прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужилац и након 24.11.2019. године (када је требало да му престане радни однос, с обзиром да је радио 24 месеца непрекидно, на истим пословима), наставио да ради код туженог на основу сагласности послодавца (имао је закључен уговор о раду). Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је, дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, у смислу одредбе члана 37. став 1. и 6. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужилац засновао радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, су без утицаја. По оцени Врховног касационог суда наведена оклоност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиоца, на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиоца, а за супротно, како то правилно закључују судови, тужени није пружио доказе.

Имајући у виду да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преображени радни однос, сада као радни однос на неодређено време, не може законито отказати због протекла времена.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. став 1. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

С обзиром да је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић